

Wyróżnienie za najbardziej rzetelną wiedzę przyrodniczą w opowiadaniu, oprawianym filmem oraz zdjęciami, nadesłanym w Konkursie „Weź lekcję z lasu”.

autor: Jakub Szuban

Co szumi w lesie?

Wspólnie z moim wujkiem, dokarmiamy zwierzynę leśną, podziwiamy wiosną rozkwitające liście buczyny, dębu, graba, podziwiamy zimą piękne okazy sosen, których igły cały rok utrzymują kolor. Rozłożyste i dostojne konary dębów, których kształt potrafi zachwycić, rozmarzyć w ich dostojności. Jednym ze stałych bywalców naszych karmisk są dziki. Przychodzą watahami i żerują. Dzikie żywią się wszystkim, co spotkają na swojej drodze np. zjadają bukiew, żołądzie, pędraki, a nawet padlinę. Dzikie żyją w watachach czyli w stadach, w których prowadzi locha, za nią maszerują małe warchlaki, następnie przelatki, a na końcu starsze odyńce. Okres godowy dzików nazywamy huczka. Gody trwają zazwyczaj na przełomie września i listopada, a kończą około grudnia. Następnie, na przełomie marca i kwietnia, rzadziej w maju, rodzą się młode. Jedną z ciekawostek o dzikach to taka, że stare odyńce w wieku 4-5 lat odłączają się od watahy i samodzielnie krążą po lasach i polach. Ciekawostką jest to, że stare, mądre dziki, wypuszczają przed siebie młode osobniki „na zwiady”, sprawdzając w ten sposób przez 20-30 min. swoje bezpieczeństwo, czy jeśli same wyjdą na polanę, nie będzie zagrożenia i będą mogły zacząć żerować.

Innymi naszymi przyjaciółmi są jelenie. To piękne i dorodne zwierzęta, które nazywane są królami lasów. Przychodzą one rzadziej na żerowiska, ponieważ są ostrożniejsze. Wolą za pokarm trawkę, listki. Dlatego przeważnie żywią się w karmiskach zimą. Jelenie, inaczej niż dziki żyją w chmarach, w których zarządza najsilniejszy i najdorodniejszy byk jeleń. Okres godowy jeleni nazywamy rykowiskiem. Polega na tym, że byki zbierają łąnie i konkurują z innymi samcami o względy samic. Konkurują poprzez wydawanie charakterystycznych dźwięków (tzw. ryczenie) oraz walkę. Przegrany jeleń odchodzi bez łań, a wygrany zabiera jego samice. Okres godowy u jeleni zaczyna się w jesieni i kończy zimą. Na wiosnę rodzą się małe cielęta. Zimą jelenie znowu zbierają się razem w chmary, ponieważ łatwiej jest im wówczas zdobyć pożywienie, również z tego względu czują się bezpieczniej. (Filmik, który nagrałem w czasie wędrowki obrazuje przykładową chmarę).

Jednym z najrzadziej spotykanym znajomym w lesie jest łoś, ale pomimo to, udało mi się go uchwycić na fotografii. Łosie to piękne i rzadkie zwierzęta, które coraz częściej spotykane są w naszym kraju. Łoś jest współcześnie największym przedstawicielem jeleniowatych. Objęty jest całoroczną ochroną. Samiec łośia – byk charakteryzuje się pięknym porożem, przez co jest najczęściej rozpoznawany. Łosie są aktywne przez całą dobę, szczególnie w godzinach porannych. Łoś ma świetny słuch i węch oraz nienajgorszy wzrok. Okres godowy łośia nazywany jest bukowiskiem. W czasie tym, byki stękają. Samica łośia nazywana jest klępą, a jej dziecko łośzakiem.

Znam jeszcze kilku łobuzów, nazywają się wilkami. Przez pewien czas młode wilki terroryzowały okolicę Nadleśnictwa Krasieczyn i przez długi czas nie przychodziły ani dziki, ani jelenie. Ale z upływem czasu zmieniły one miejsce bytowania. Wilki to bardzo mądre i piękne zwierzęta, są one kuzynami naszych psiaków. Stada wilków nazywamy watahami, podobnie jak i u dzików. Przywódcą jest wadera czyli mama, jej młode nazywamy szczeniakami, a dorosłego samca basiosem. Przeważnie unikają one spotkań z ludźmi i uciekają przed nimi, lecz w dużych stadach mogą być niebezpieczne. Najlepiej unikajmy z nimi spotkań.

Mam nadzieję, że się spodobała moja historia